

[Per Hækkerup.]

at regeringen som led i finanspolitikken gennemfører nedskæringer og besparelser, som på tilsvarende måde præges af social skævhed. Man gør indkomstfordelingen mere ulige i Danmark, og man lægger byrderne de forkerte steder. Det kan vi ikke betragte som et virkelig alvorligt ment oplæg til forhandling med os.

De konkrete forslag, vi behandler her, gør indgreb i bestående overenskomster. Der er ikke tale om indgreb over for andre befolkningsgrupper, der er tale om indgreb over for lønmodtagernes bestående overenskomster, i det, de har et kontraktligt krav på, og som man nu ved lovgivning vil sætte ud af funktion. Det er en ensidig politik, og den er da også blevet afvist af alle de store lønmodtagerorganisationer.

Men dertil kommer yderligere, at det, man siger man giver som dækning, de 1.000 kr. pr. lønmodtager, jo ikke giver dækning for dem, der har de lavere indkomster, dér, hvor trækprocenten er lille, inden for hele det store LO-område. Det giver måske nok dækning for dem, der har en indtægt på 50.000-60.000 kr., men det giver ikke dækning for dem, der har en indtægt på 35.000-40.000 kr. Det er igen en forkert tendens, der ligger i dette lovforslag. Også af den grund er det forståeligt, at lønmodtagerorganisationerne har stillet sig afvisende over for regeringens forslag.

Under debatten om statsministerens redogørelse blev der fra radikal side fremsat nogle tanker om, at man skulle søge dyrtidsproblemet løst på en anden måde. Jeg vil gerne sige, at ud fra socialdemokratiets synspunkt er det radikale forslag mere smageligt end regeringens forslag. Det har vel i forhold til regeringens forslag kun den halve virkning i retning af omkostningsdæmpende effekt. Men jeg vil da gerne sige, at selv om også dette forslag er afvist af organisationerne, så har det et sådant indhold, at vi gerne vil se det i hvert fald udarbejdet i enkeltheder, sådan at man virkelig kan vurdere det, før socialdemokratiet tager endelig stilling til disse tanker.

Jeg mener i øvrigt, det er nødvendigt, at vi i det kommende udvalgsarbejde — som vi altså går til med villighed til at søge at finde en løsning på de to store problemer, eller delvise løsninger på de to store proble-

mer, jeg nævnte indledningsvis — overvejer, om man skal bruge en bunden opsparing, en bunden opsparing, som man kunne lade gælde for alle borgere, der havde over en vis laveste indtægtsgrænse. Derved ville man undgå ensidigheden i regeringens politik, og derved ville man lægge byrderne sådan, at alle borgere kom til at bære dem.

Vi mener videre, det ville være rimeligt, hvis man går ind på sådanne tanker om bunden opsparing som et egnet middel, at man overvejer at beregne den bundne opsparing på grundlag af bruttoindkomsten og ikke på grundlag af den skattepligtige indkomst. Hvis man gennemfører en bunden opsparing på grundlag af bruttoindkomsten, ville man nemlig undgå en del af de urimeligheder, som notorisk knytter sig til vort nuværende skattesystem, og det ville virke mere socialt retfærdigt og rimeligt over for de forskellige indtægtsgrupper.

Vi er villige til at overveje, på hvilken måde man kan imødekomme bestræbelserne for at modvirke omkostningsstigninger, og er villige til at overveje, om man på en eller måde kan finde frem til at gennemføre stats-tilskud, eller hvad vi skal kalde det, til produktionslivet. Men vi er ikke glade for en generel ordning, sådan som den er udformet i regeringens forslag. Det ville være mere rimeligt, om man som led i bestræbelserne for at formindske betalingsbalanceunderskuddet ydede det tilskud, som regeringen har foreslået at give til arbejdsgiverne, selektivt, for nu at bruge dette meget fine udtryk, således at det i højere grad kom til at stimulere eksporten, og således at det i højere grad kom til at hæmme importen ved at stimulere de importkonkurrerende erhverv. I en hel del erhverv ville et tilskud ikke have nogen som helst effekt eller ikke have nogen særlig effekt i forhold til vores betalingsbalance, og derfor bør man sørge for, at de knappe midler, der under alle omstændigheder bliver til rådighed, anvendes dér, hvor de får maksimum af virkning i forhold til betalingsbalancen.

Hvis vi tager regeringens forslag, hvis vi tager de radikales forslag, og hvis man tænker sig, man går ind på tanken om en bunden opsparing, der skal finansiere visse tilskud som led i omkostningsdæmpende bestræbelser, så skal man huske på, at de penge, som er foreslået ydet efter regeringens